

بخشش، انسان را محبوب مخالفان می‌کند

عفو و بخشش، یعنی روح گذشت از کوتاهی دیگران و نادیده گرفتن خطاهای آنان، نمونه‌ای از اخلاق نیک و بزرگی روح و نیز از آداب معاشرت است که شرط پایداری زندگی اجتماعی نیز در عفو و گذشت است.

عفو و بخشش، یعنی روح گذشت از کوتاهی دیگران و نادیده گرفتن خطاهای آنان، نمونه‌ای از اخلاق نیک و بزرگی روح و نیز از آداب معاشرت است که شرط پایداری زندگی اجتماعی نیز در عفو و گذشت است. به گزارش خبرنگار دین و اندیشه خبرگزاری دانشجویان ایران (ایسنا)، عفو و بخشش یکی از برترین ویژگی‌های اخلاقی است که تأثیرات بسیار مثبتی برای خود فرد عفوکننده نیز دارد و به طور کلی در مقایسه با آنهایی که کینه به دل می‌گیرند و در پی قصاص و تلافی هستند افرادی که می‌بخشند خوشحال‌ترند و کمتر دچار تنش می‌شوند.

بررسی منابع اسلامی نشان می‌دهد که «گذشت» یکی از اصول اساسی در برخورد با لغزش افراد است. قرآن کریم، حتی در همان آیاتی که کیفر و مجازات را برای مجرمان و گناهکاران تشریع می‌کند و مؤمنان را از خطر و زیان آنان برحذر می‌دارد، گذشت و چشم پوشی از خطایشان را نیز به عنوان یک ارزش برتر مطرح می‌سازد. در همین زمینه نیز ائمه (ع) روایات فراوانی دارند که به تعدادی از آنها اشاره می‌کنیم:

امام علی(ع) فرمودند: بخشندگی آدمی او را محبوب مخالفانش می‌کند و بخلش او را نزد فرزندانش هم منفور می‌سازد. امام حسین (ع) می‌فرمایند: هر که بخشنده باشد، آقایی کند.

رسول اکرم (ص) می‌فرمایند: هنگامی که بندگان در پیشگاه خدا می‌ایستند، آواز دهنده‌ای ندا دهد: آن کس که مزدش با خداست برخیزد و به بهشت رود. گفته می‌شود: چه کسی مزدش با خداست؟ می‌گوید: گذشت کنندگان از مردم.

امام صادق (ع) فرمودند: سه چیز است که در هر که باشد آقا و سرور است: خشم فرو خوردن، گذشت از بدکردار، کمک و صله رحم با جان و مال.

پیامبر (ص) فرمودند: هر کس از خطاها درگذرد، خدایش از او درگذرد و هر کس گذشت کند خدا نیز از او گذشت کند. منابع:

کشف‌الغمّه: 2 / 242 منتخب میزان‌الحکمة: 122

غررالحکم: 4729 منتخب میزان‌الحکمة: 122

بحارالانوار(ط-بیروت) ج64، ص266

تحف‌العقول ص 317

نهج‌الفصاحه ص734، ح 2809